

ordt voortge-
geschiedenis is
it de gemeen-
door de ver-
vallen mensch
duceelen stam-
deelen Ver-
de handha-
idee der per-
je: In Adam
geestel. perso-
Adam is de
te mensch. Al
gemaakt, dat
sch blijft alle
sch kleed on-
van val en
m, de natuur-
k nu, in het
de Christus
het heden.

bij de Chris-

il, om niet te
en Christus,
is de Evange-
dat we voor
Met ons zijn,
telijk wesen
evenmin
eigeneur de pas-
geestel.

historische ver-
heidswaarheid
e realiteit van
e worden ge-
loosd begint
zijn werking

is dan ook
oe Gods uit
gemeenschap,
Zijn kracht en
proken Woord
ven van den
zijn als door-
gaat hier dus
zend jaar God
ar het gaat er
Christus, even
derf bij ons.

urlijke mens
relossing, zoo
cheppende en
d Gods, per-
kelijk zijn als
leeschwording
i, éénmaal in
iedt in elken
blijft zich in

uit Christus

alle heilsfeiten
erluchtend en
eid.

gaat het alleen
om „de reali-
bristie tot heil
en dood te
en der bloed-
dat naar de
en dus alleen
ven.

ng, de Hemel-
reesten.

ning van het
urlijken dood;
van God uit-
tend, tot Hem
ting des a. w.
heils, m. a. w.
ting.

— in de be-
die bedoeling
maar is bij
e persoonlijke
wolken. Daar-
geen plaats
verstaan: niet
d beginsel is
d heden. Wie
loen eigenlijk
luchten.

Lindeboom
„vervlucht-
A. H. de
et deze zon-
nerinnerende
is van de
ng, Ds. Lin-
aan, dat zijn
n de Schrift

g van deze
Ze is kalm
polemieke is
en zakelijk.
de Hartogs
Lindeboom
jectief oor-
te polemieke
dat D. de
am, dat hij
oelde, maar
en heider te
d heeft.

II.

der buiten-
voor welker
eder geest-
r geeft blij-

eens, dat een
betrekkelijk
de voorzitter
ter terug met
king, dat met
gel voldaan
ke man een
a duwde het
porrizer toe-
ft af met de
st aan den
stheid van
e nadenken.
g verdween
maakte voor
a enige
daar, haalde
e zijn porte-

feulle en stelde het zoo verdubbelde bedrag
vriendelijk ter hand aan den voorzitter, die het
danbaar aanvaardde.

Zonder nu dit verhaal, dat den meesten
ons uit de schoolaren nog wel bekend zal
zijn, als voorbeeld te stellen van de wijze waarop
in verenigingen gehandeld moet worden, moet
toch gezegd, dat in dien dierovoudigen regel veel
schoons ligt.

Immers is het geheel in overeenstemming met
het goedkeurende woord, hetwelk Jesus over de
daad van de arme weduwe, die haar laatste
penning gaf, sprak, dat een ieder geest, hoe arm
hij ook zij.

Zoo ligt ook in de gansche Heilige Schrift —
zoo bv. ook daar, waar gesproken wordt van
het geven van tienden — de gedachte uitge-
drukt, dat het geven gelijken tred moet hou-
den met, in een zekere normale verhouding
moet staan tot het vermogen.

En in de derde plaats is niets duidelijker
en letterlijker in den Bijbel aangaande het geven
uitgesproken dan dit, dat God lieft heeft den
hijmoedigen geve.

Maar in dien regel, dat ieder geeft en dat
ieder naar vermogen en blijmoedigheid geeft, ligt
niet uitgesproken, dat ieder zóó heeft te geven,
dat de rechterhand niet weet wat de linker
doet. En dat is toch ook een beginsel, dat door
den Heere Jesus zoo bevestigd mogelijk is uitge-
sproken.

Dat wil nu bekeken worden, dat een
Vereniging, die Christelijken arbeid verricht,
nu maar zoo op goed geluk af aan den arbeid
mag gaan. Allereerst, want zoo goed als ieder
huishouden, ieder gezin, de toring naar de zering
moet zetten, zoo goed moet ook iedere Vereen-
iging in zoo verre weten, waar zij met hare
financien aan toe is, dat zij weet, hare huis-
houdelijke uitgaven te kunnen bekostigen zonder
schulden te maken.

Daartoe moet zij weten, welke bijdragen haar
leden bereid zijn regelmatig te geven; en wie
zich daaraan onttrekken wilde met een beroep
op de verplichting, dat men geven moet zóó,
dat de rechterhand niet weet wat de linker
doet, zou daaraan al een heel verkeerde uit-
legging geven en het vermoeden doen rijzen,
dat het eigenlijk het geven zelf was, waaraan
men zich onttrekken wilde.

Vanzelf rijst nu echter de vraag, of men
goed doet met bij het oprichten van verenigingen
voor Christelijken arbeid een minimum
van contributie vaststellen, en of het niet beter
ware, het bepalen van de contributie volkomen
vrij te laten, zoodat een ieder, die ook maar
enige bijdrage gaf, als lid toe kon treden,
indien hij maar instemming met doel enz. der
vereniging betuigde.

Dat kan zeker gewenscht zijn; maar als som-
mige verenigingen anders doen en wél een
minimum vaststellen, mag haar daar geen grief
van gemaakt worden. Want de praktijk van het
leven leert, dat het wel gebeurt, dat kwaad-
willigen, — die komen helaas onder Christenen
ook wel eens voor —, als het niet komt, tal van
leden werven om door een overrompeling hun
zin doordringen. En de drang tot zelfbehoud
brengt er vele verenigingen toe, die mogelijk-
heid eenigermate af te snijden door het vast-
stellen eener zoodanige minimum contributie, die
een zekere opoffering veronderstelt.

Volgt men deze handelwijze, dan wordt daer-
mede allereerst een element van mammonisme
en kapitalisme geïntroduceerd in onze vereeni-
gingen.

Want immers stelt men daarmee het lidmaat-
schap onzer Christelijke verenigingen niet te
koop. Het lidmaatschap verkrijgt alleen wie
instemt met doel en grondslag der vereniging.
Maar daarnaast wordt als voorwaarde aan het
lidmaatschap verbonden, dat men eene zoodanige
geldelijke bijdrage levere, die bewijst, dat men
ernst maakt met het steunen van den arbeid
der betrokken vereniging, en bereid is, zich
daarvoor enige opoffering te getroosten.

Gezraagd moet evenwel worden, of men, met
zoo te handelen, niet ingaat tegen den geest
van den Bijbel en tegen het uitdrukkelijke
woord van den Heere Jesus, die zulk een rijken
zegen verbond aan de geringe gave van de arme
weduwe.

Mag men zulke armen, die met een geringe
gave het bewijs geven van een zeer groote offer-
vaardigheid, afwijzen en buiten onze vereeni-
gingen sluiten?

Die vraag beantwoordt een onzer plaatselijke
bladen aldus:

„Van het penningke der weduwe wordt nog
al eens misbruik gemaakt.

„Het gebeurt toch zoo nu en dan, dat in
verenigingen het stellen van een minimum grens
voor contributie achterwege wordt gelaten, om-
dat bij het stellen van zekere grens de weduwe
voor haar penningke geen zeggenschap in de
vereniging zou kunnen eischen.

„Men niet dan echter over het hoofd, dat
iedere gave, hoe klein ze ook is, zoodra er
recht van medezeggenschap aan ontleend wordt,
het karakter van penningke der weduwe ver-
liest, in den zin waarvan Jesus er van sprak.
Want het eigenaardige van de gave der arme
weduwe was juist, dat ze in alle stilheid ge-
geven werd, zonder dat iemand, behalve Jesus,
er erg in had.

„Is het dan ook om redenen uit de praktijk,
om overrompeling door kwaadwilligen te voor-
komen, in verenigingen kwaad noodig, dat zekere
grens voor de contributie gesteld wordt, dan
moet men daar niet tegen reageren met een
verwijzing naar het penningke der weduwe,
want die verwijzing mist allen logischen zin.”

Staat dit alzo vast, dat is daarmee hoege-
naamd niets te kort gedaan aan den eisch van
het goede beginsel voor alle Christelijk geven,
dat het *bescheidenlijk* — dat geldt ook voor
vaste bijdragen, voor regelmatige contributie —
en in alle *stilheid* en in het *verbergen* geschiedt.

Hoe vaak gebeurt het niet, dat de praktijk
leert, hoe schadelijken invloed het heeft, als
van dat goede beginsel wordt afgeweken.

Zeker kan er op het gebied van den Christe-
lijken arbeid in de een of andere vereniging
zulk een geldelijken noodstand zijn, dat het
zeer gewenscht is als deze of gene het initia-
tief neemt en zegt: „kom, laat ons aan dien
toestand onmiddellijk een einde maken”, en
dan meteen ter aanmoediging een flinke gave
op tafel legt.

Zeker ook kan er wel eens een edele wed-
strijd tusschen gevers zijn als om den zegen,
dien het geven ook voor het eigen hart heeft, en
niet begeerte, om nu eens iets meer te *missen*
geven dan de minder met aardse goederen
bedeelde.

Maar over 't algemeen is er aan het geven
van groote gaven, als het niet bescheiden en
stil, in het verborgen, geschiedt, eer een vloek
dan een zegen verbonden.

Komt het niet dikwijls voor, dat een groote
en milde geldelijke gave, zóó gegeven, dat niet
alleen de rechterhand wist wat de linkerhand
deed, maar dat alle broeders het zien en hoor-
den konden, ten gevolge had, dat in het hart
der broeders iets van bitterheid werd wakker

gevoelen, van bitterheid tegen wie zich zoo op
zijn geld liet voorstaan, en dat zoodoende meer
geestelijk kwaad gesticht werd dan materiëel nu?

Daar is een vloek des gelds, die ook wel eens
in den kring van onse Christelijke verenigun-
gen zoekt binnen te dringen, en waartegen ieder
te waken heeft, ter wille van zich zelf en ter
wille van zijnen broeder.

Vraagt men dan ook, hoe gegeven moet wor-
den voor allen Christelijken arbeid, waartoe
onze verenigingen zich opmaken, dan sta hier
als antwoord deze vliedende regel:

Een ieder geeft; een ieder geeft naar zijn
vermogen; een ieder geeft blijmoedig; een ieder
geeft in stilheid.

Uit de Pers.

Ook het tweede artikel, dat Ds. de Geus in
de *Frische Kerkbode* (door een zelfout werd in
ons vorig persoverzicht in plaats van de *Frische
Kerkbode* het *Frische Kerkblad* genoemd, welke
verging we thans gaarne herstellen) over
Vrijwillig of Godgevoelen schreef, verdient alle-
zins de aandacht:

In de plaatselijke Kerk behoort het vrijwillig-
heid de wijze te bepalen, waarop het geld, noodig
voor den Kerkdienst, bijeen komt. Wij willen nu
niet onderzoeken, of alle meest gebruikelijke mid-
delen den toets kunnen doorstaan. Er ware anders
nog wel wat te zeggen over het collecteren op
onderscheiden wijze, het innen van contributie of
vaste geregelde bijdragen, het plaatsen verboden enz.

Wat in de plaatselijke Kerk gebeurt, geeft natu-
rlijk de lijnen aan voor wat de vergaderingen van
kerken doen. Als er Kerken in vergadering samen-
komen, zijn aan dat samenkomen op zich zelf al
weer kosten verbonden. Die kosten moet elke Kerk
voor zich zelf dragen. Maar als die Kerken samen
een arbeid gaan ondernemen, die voor één Kerk
te swaar is, dan heeft men toe te zien, dat men
niet van den regel afwijkt, door de vrijwilligheid
gebooden. De verkracht van de gemeente des Heeren
is nu eenmaal geen andere dan de *Heilige*. Deze
moet de verkracht blijven, en onder geen enkel
voortwendsel mag zij op zijde gezet worden.

Wat in onze Provincie voor de hand ligt als
voorbeeld, nemen wij op. Onze Zending verlicht
geld. Om aan dat geld te komen, zijn twee wegen
mogelijk: een van boven naar beneden, en een van
beneden naar boven. De eerste is die van dwang,
de andere die van vrijwilligheid. Den eersten weg
volgend, maakt of sanctionneert de Particuliere
Synode de begroting, en slaat die om over de
Classis naar de betreffende kerken, die voor de
huishoudelijke uitgaven gelden. Elke Classis moet
dan op den cent af, wat zij bij de Zending heeft,
en slaat die som weer om over de Kerken, welke haar
schuld in vier drie-maandelijkse termijnen betalen.

Den anderen weg volgend, keurt de Particuliere
Synode de begroting over een jaar goed, zeggende
rekening houdend met de vermoedelijke opbrengst
der giften en collecten. Elke Classis kan zich *ver-
bonden* hebben tot een bepaalde som, die echter
niet staat ter beoordeeling van de Synode. Het zal
zelfs aanbeveling verdienen, ja noodig zijn tot den
goeden gang der zaken, dat de Classis zich tot een
zeker bedrag verbindt; anders beteekent ook het
maken van een begroting niet veel. Tot zulk een
verbinden kan een Classis echter niet komen, of
de verschillende Kerken moeten hare onderscheiden
vrijwillige toezeggingen hebben gedaan. Hoe een
Kerkeraad aan de toezegging komt, is een zaak der
plaatselijke Kerk, die geschieden moet naar den
aard der vrijwilligheid.

Nu is het mogelijk, dat op het bedrag van de
bijdrage eener Kerk of eener Classis aanmerking te
maken is, dat zij gedrongen moeten worden tot
verhoging der bijdrage, of anderszins; maar de
die kritiek en die drang komt niet uit de hoogte,
doch geschiedt in broederlijken zin, en besta vooral
niet hierin, dat men aan zóó'n Kerk of zóó'n Classis
ga zeggen hoeveel, tot op den cent af, zij te weinig
hebben gegeven of toezeggen.

Al de bezwaren, ontwikkeld tegen het dwang-
stelsel, laten wij hier ook weer gelden. Ja, waar
het den arbeid van vele Kerken samen geldt, zij
men dubbel voorzichtig. Bovendien kan de liefde
minder uitstaan naar mate haar voorwerp meer
verwijderd ligt. Binnen de plaatselijke Kerk zal de
liefde voor de zaak des Heeren de verkeerde maat-
regelen, die genomen worden, eerder troosten, dan
wanneer het geldt een arbeid buiten de plaatselijke
Kerk, zoals de Zending onder de Heidenen en
Mohamedanen.

Wij weten wel, dat men ons tegenwerpt, dat de
Particuliere Synode toch volmacht heeft, om beslin-
ten te nemen, die al de Kerken der Synode binden,
omdat eigenlijk in de Synode al die Kerken bijeen
zijn; en dat dus, als de Particuliere Synode de
begroting goedkeurt, daardoor alle Kerken der
Synode verplicht zijn, naar die begroting te betalen.
Wij kennen die bewering, en het deel waarheid,
dat daarin ligt. Maar niemand zal toch zóó dwaas
zijn, om op grond van zóó'n Synodale goedkeuring
aan eenige Kerk der Synode den duurwaard te
zenden met een dwangvel. Ja, wie zou durven
plaatsen buiten het Kerkverband een Classis of
Kerk, die beneden haar aanslag bleef in hare bij-
drage? Immers niemand. Daaruit reeds blijkt, dat
de opgeworpen redenering niet klemmt.

Maar er is nog wat bij te noemen. De meerdere
vergadering kan alleen handelen over wat de
Kerken van die vergadering samen doen, en daartoe
behoort niet het *opbrengen* van geld, wel het
verbruiken van het samengebrachte geld. Het
opbrengen van geld is de taak van elke Kerk
afzonderlijk. Elke regeling daarvan moet van de
plaatselijke Kerk uitgaan. Maar de Kerken samen
spreken over den gemeenschappelijken arbeid, die
zij te regelen heeft naar het bedrag van wat al
de Kerken hebben bijeengebracht.

Het zal dan ook noodig zijn, dat een meerdere
Vergadering geen werk begint, als er geen geld en
krachten voor beschikbaar kunnen geacht worden.
Anders zet zij de Kerken voor een feit, dat dus
in de meeste gevallen wel gehandhaafd blijft, maar
meer uit dwang dan uit vrijwilligheid.

Is men het eens met het vrijwilligheidsstelsel,
zoals wij dat in ons vorig artikel ontwikkelden,
dan erkent men, dat een Kerk niet in eigen Kerk
niet handelen mag, alsof de leden *broeders* waren;
en dat leidt men daaruit gereedelijk af, dat er in
een vergadering van Kerken evenmin gehandeld
mag worden, alsof de kerken *kinden* waren.

Zelfs al het geraden zijn, den *schijn* van dwang
te vermijden. Daarom noemen wij onlangs lijstjes
met opgave van wat quasi boven of onder den
aanslag betaald was, gevaarlijk.

De leden van een Gereformeerde Kerk laten
zich hun vrijheid niet ontnemen, door geen Kerke-
raad, door geen Classis, door geen Particuliere
Synode, zelfs door geen Generale Synode. Daar
hebben zij gelijk in ook. Aan Christus willen zij
gehoorzaam zijn, en daarmede uit. Voor de Godde-
lijke ordmantien in de betamelijkheid en de orde
hebben zij eerbied. Maar als iemand hunne vrijheid
belangt, worden zij zelfs gevaarlijk, om in de sonde
te vallen. Hun vrijheid aanranden is hun een
aanstoot voorwerpen, hen ergeren. En daarover
heeft de Heere Jesus een wee uitgesproken.

Niet naar den geforceerden onslag, maar naar
de vrijwillige bijdrage moeten wij ons meer en
meer wenden. Daartoe moeten de Kerken op elk
gebied geleid worden. Daartoe moeten zij worden
opgevoed. Zij moeten leeren te *staan* in de vrij-
heid. Dan zal het goed gaan. Dan zal er niet
worden geklaagd, dat de een meer geeft dan de
ander. Dan zal het gaan naar den regel, door den
herhaaldelijk geciteerden Dienaar in zijn 9de stel-
ling verkondigd:

„Ist niemand zich hierin naar een ander mag
regelen, maar alleen naar de goede hand des
Heeren over hem. Het oordeel blijft des Heeren,
die Atonias en Samira kent.”

Worden wij zoodoende antinomisten? Dat zij
verre. Het nomisme van den kerkelijken onslag
bestrijden wij, maar evenzeer het antinomisme, dat

onder het kleed der vrijwilligheid de onwilligheid
en de gierigheid voert.

Wij verklaren ons volkomen homogeen met wat
de jongste Generale Synode heeft uitgesproken:
„De Generale Synode mist ten eenenmale de
bevoegdheid, om de Kerken in sake finandiele
aangelegenheden te binden, bijvoorbeeld door een
hoofdelijken onslag, of door te bepalen, welk
bedrag door een bepaalde kerk moet worden
bijgedragen ter uitvoering van een genomen be-
slissing.” Maar evenzeer is ons uit het hart gespro-
ken het volgende oordeel der Generale Synode:
„dat de Kerken zedelijk gehouden zijn en zich in
de conscientie voor God behooren gebonden te
gevoelen tot het dragen van onkosten, voortvloei-
ende uit hetgeen zij zelve overeengekomen zijn
samen uit te voeren of in stand te houden.”

Allen nadruk leggen wij op dat *zedelijk* ge-
houden zijn.” Daarbij past geen onslag. Daarbij
behooren geen betrekkingssijfers. Daarbij past de
Heilige, die dringt tot volbrenging der wet. Daarbij
past niet de verplichtingheid aan een Classisale
of Synodale vergadering, maar het doen van
rekening en verantwoording aan den rechtvaar-
digen God des Verbonds.

Elke vergadering buiten de Kerk zou recht hebben,
om te zeggen, dat men op zóó'n manier geen zaken
kan doen. Dat ware recht gesproken. De regelen,
die op de Kerk van toepassing zijn, zijn ook niet
op elke Vereniging van toepassing. De Kerk is
eene eenige. Haar leven is eëniq. Zij is geheel en
wonder. De wereld begrijpt niets van het vrijwillige.
Die geeft niet dan gedwongen. Zij staat voor dat
vrijwillig opbrengen van tonnen gouds door de
Gedverenden als voor een onoplosbaar raadsel.
Zoo moe het blijven. Zoo wordt de naam des
Heeren verberlijkt, en de Kerk is dan in lieide
bloede.

Voor deze klare en duidelijke uiteenzetting
zijn we dankbaar.

Niet in *dwang* maar in *overtuiging* schuilt
de kracht van ons kerkelijk samenleven.

Officiële Berichten.

L. S.

Met hartelijken dank aan allen, die ons met
hunne gaven steunden, bericht de Kerkeraad
der Geref. Kerk van Numansdorp, dat door de
gunste Gods den 9den dezer maand het nieuwe
Kerkgebouw in gebruik is genomen.

Het fraaie gebouw is ontworpen door den
kundigen architect A. V. Kruihof te Charlois
en doet den aannemers en vooral den schilder
alle eer aan.

Onze leeraar sprak naar aanleiding van
Ps. 124: 8 over de hulpe Gods, die wij zoo
kennelijk mochten ondervinden. Da. van der
Linden uit Den Haag, die in 1876 ook het
oude Kerkgebouw met eene rede in gebruik
nam, bepaalde ons bij Hag. 2: 8. Namens de
classis spraken de predikanten Goote uit Oud-
Beijerland en Groenewegen van Westmaas,
alsmede de dienaars van Heine Noord, Zuid
Beijerland en Strijen.

't Was een genotvolle avond. De Heere zij
voor alles geloofd en geprezen.

Namens den Kerkeraad:
D. VAN DER MEULEN, *Præsit.*
J. Vos, *scriba.*
Numansdorp, 21 Oct. 1908.

WOLPHAARTSDIJK, 21 October. Zondag 18
October l.l. was het voor de gemeente een
blijde dag. Des voormiddags werd onze beroepen
leeraar Da. G. J. D. Aalders bevestigd door
Da. G. Ch. Aalders, pred. te Tuummarum, naar
aanleiding van Jeraja 40, vers 1 en 2. Des
namiddags verbond Z.E.w. zich aan de gemeente
met de woorden van 1 Koningen 13, vers 1.
Na de rede van Z.E.w. trad op Da. R. J.
van der Veen, onse consulente, die den leeraar
's Heeren zegen toewenschte, en werd staande
gezongen Ps. 134, vers 3. Het kerkgebouw was
ovetvol.

Namens den Kerkeraad:
A. NAGELKERKE, *scriba.*
N. B. Het adres van den Kerkeraad is Da.
G. J. D. Aalders.

Buitenland

Engeland. Uit het Church Congress.
De drie groote kerkelijke herfstvergaderin-
gen, — die der Baptistische Unie, der Con-
gregationalistische Unie en van het Church
Congress (een vergadering van Episcopalen),
hebben zich bezig gehouden met de sociale
questie. Op het Church Congress besprak de
bischop van Manchester, Knox, in zijn openings-
rede het maatschappelijk vraagstuk op een
manier die zeker naar het hart van vele Chris-
tenen is.

Hij sprak dan aldus:

„Bovenmate staart de menscheijke hoop aldoor
op het land der oude prophetie. Het schijnt
verkeerd, te spreken van hoopeloosheid, wanneer
verwachtingen gekoesterd worden, die men door
de praktische politiek zou kunnen verkrijgen.
Ook kunnen wij onze bewondering niet onthou-
den aan die edele geesten die den geest der
dienende liefde willen stellen in plaats van den
geest van concurrentie; die eerlijk willen afstand
doen van hun voorrechten en maatschappelijke
positie om ter wille van het algemeen belang
zich één te maken met het volk. Wij erkennen,
dat zij, meer dan enkelen van ons, geleerd hebben
van Hem die sprak: „Ik ben onder u als een
dienstknecht.” Maar is die hoop wel gefundeed?
Met dat deel der geschiedenis, dat zich voor
ons ontrolde vóór ons, zijn wij gehouden te
zeggen, zelfs tot hen die wij liefhebben en be-
wonderen: „Het is niet genoeg verwachtingen te
koesteren. De hoop die hij hebt, is voorzeker zoo
oud als de dagen der Hebreuwsche propheten,
en wellicht nog ouder. Uwe hoop moet de macht
van weerstand erenaren, ja overtreffen, anders
zal zij louter een droombeeld zijn.”

De bisschop betoogde voorts, dat men reken-
nen moest met de sonde en sprak vervolgens:
„Nu is dit duidelijk, dat om deze verwachting
te verwezenlijken, dit noodig is, dat een werk
van berooving van bezit noodzakelijk is. Dit
moet geschieden niet of tegen den wil der be-
zitters. Ook is het duidelijk, dat om de nieuwe
orde van dingen te laten voorbestaan, wanneer
deze eenmaal gevestigd werd, een zeer groote
mate van zelfverloochening noodzakelijk is. Zoo
worden wij teruggeleid tot den factor die tel-
kens op nieuw de krachten die tot vooruitgang
drieven, te niet deed — menscheijke zelfucht
en ongelijkheid van gaven. De studie der oud-
heid heeft zonder eenigen twijfel bewezen, dat
de neiging tot degeneratie niet kan geloochend
noch voorbijgezien worden, wanneer men de
sociale wetenschap bestudeert. Met andere
woorden, wij moeten rekening houden met de
sonde. De sonde is de berg, die het pad tot
het beloofde land verspert.

Welk geheim heeft de kerk van God om
dezen berg te verzetten?

„Het onderwijs van de kerk is, dat de
verkeerde toestanden verschijnen zijn en dat
de aangewezen geneesmiddelen, geneesmiddelen

zijn voor verschijnselen, doch dat de ziekte zelve
het punt is waarop de kracht van den aanval der
kerk in de eerste plaats moet geconcentreerd
worden.

De kerk, die de kracht van Christus opstand-
ding wenscht te kennen, en die verlangt belast
te worden met zijn hoodschap van hoop voor
de wereld, moet eerst er in toestemmen deelde
hebben aan zijn lijden. Wij moeten terugzien
en nagaan, waarin en hoe ver wij afgedwaald
zijn van het pad, dat Hij voor ons afbakende.
Wij zijn niet in staat de gevolgen van de dwa-
lingen en zonden onzer voorvaders te niet doen.
Maar wij kunnen iets doen om het pad van
hen, die ons volgen, wat gemakkelijker te maken.
Daarom doen wij wel, jaar op jaar op onze
Kerk Congressen met elkander te raadplegen en
met elkander te arbeiden, om den wil Gods ten
opzichte van ons beter te verstaan. Als wij
beraadsdaging hebben, moeten wij komen tot een
gemeenschappelijke actie.

Hier is de dageraad van een nieuwe hoop die
onze lucht verheldert. Op hetzelfde oogenblik
waarop het zendingswerk van de kerk onze
jongelieden, zoolwel van de Anglicaansche kerk
als van de Nonconformisten, door de Student
Volunteer Movement saambracht in de Summer
School te Baslow, bespraken de vaders van de
kerk te Lambeth de vooruitzichten van de heren-
eening van het Christendom met een zoo
stonte en krachtige participatie als mogelijk was.
Er is slechts één ademtucht uit den hemel noodig
om eenigen lijden moed en toewijding in te
blazen, en deze eeuw zal enkele van onze zon-
dige verdeeldheden geheel zien, terwijl enkele
afschiedingen zullen ongedaan gemaakt worden,
die reeds zoolang een struikelblok waren.”

Dit zijn merkwaardige woorden uit den mond
van een hoogkerkelijken Bisschop der Angli-
caansche kerk.

Rusland. De Russische Evangelische Alliantie.

Het Russische rijksbeaat een zevende deel
van den aardbodem en bevat een elfde deel
van de bevolking der wereld. Het aantal zijner
inwoners bedraagt ruim 146 miljoen:

	mensen
Tot de Gr.-orthodoxe kerk behooren	87,124,000
„ „ Roomsche „ „	11,468,000
„ „ Mahomedanen „ „	13,907,000
„ „ Joden „ „	5,210,000
„ „ Luthersche „ „	3,573,000
„ „ Gregor. Armeniers „ „	1,179,000
„ „ Dissidenten „ „	2,205,000

Tot de Dissidenten rekent men verschillende
secten als Stundisten enz. Behalve de hierboven
genoemde zijn er 23 miljoen Armeniers, Bap-
tisten, Anglicanen, Boedhisten en enkele duizen-
den van de Gereformeerde religie.

Er bestaat in Rusland een Bijbelgenoot-
schap, dat zich beijert het Woord Gods te
verbreiden. Dat genootschap wordt door de
regering gesteund, doordat Bijbels en bijbelcol-
porteurs op de staatspoorwegen vrij vervoerd
worden, terwijl de Bijbel depots en de beamten
niet belastingplichtig zijn. Men zou dit in Ru-
sland niet verachten. Wij deelden in ons blad
de verschillende oekasen mede, waarbij vrijheid
van conscientie aan alle Russen werd gewaar-
borgd. Jammer was dat op allerlei manier ge-
tracht is om, niettegenstaande de oekasen van
den Czaar, de bevoorrechte positie der Grieksch-
orthodoxe kerk te handhaven. Doch dit neemt
niet weg, dat de kerken in Rusland sedert 1908
vrijheid, hebben leden van de Grieksche kerk
aan te nemen; hetgeen vroeger op zware straffen,
verboden was.

In October 1906 werd door de oekase vrij-
heid gegeven tot kerkformatie. Deze oekase luidt:

Elke dissidentie secte van vijftig personen,
wier doel niet onzedelijk is, die geen dingen
voorstaat als het weigeren van militair dienat,
kan vrijheid verzoeken en verkrijgen tot het
organiseren van kerken, het houden van Gods-
dienstoefeningen, het bouwen van scholen en het
verkiezen van geestelijken, die vrij zullen zijn
van militair dienat en die recht hebben op
het dragen van ambtsgewaad, op het bedienen
van den doop, tot het sluiten van echtvereeni-
gingen en andere sacramenten.

Er wordt beweerd, dat de anti-Christelijke
propaganda over geheel Rusland zoo krachtig
heeft doorgewerkt, zelfs op de dorpen, dat de
kerken leed werden terwijl boerenarbeiders spot-
ten wanneer hun een exemplaar der Evangelien
aangeboden wordt.

De hoogere standen zijn meest Christelijk in
naam. Aan de andere zijde wijst men er op, dat
in menige plaats samenkomsten waarin het
Evangelie verkondigd wordt, gewoonlijk goed
bezoekt zijn.

Met het oog op die toestanden werd de Rus-
sische Evangelische Alliantie gereorganiseerd,
met het doel:

10. De Christenen nader tot elkander te breu-
gen sonder te letten op hunne confessionele
eigenaardigheden, op den grondslag van het
Evangelie, en door onder hen de bewustheid
van hunne eenheid in Jesus Christus te brengen.

20. De Evangelische waarheid te brengen in
een Christelijken, niet-confessionelen geest.

30. De Evangelische beginselen op het leven
toe te passen door middel van onderwijs en
werken van barmhartigheid in denselven geest.
Men zal dit doel trachten te bereiken door het
houden van conferentien, lezingen en prediking,
door de pers, instellingen voor onderwijs en
het uitoefenen van barmhartigheid.

Alle meerderjarige personen kunnen tot het
lidmaatschap der Alliantie toegelaten worden,
zonder onderscheid van sexe, nationaliteit of
belijdenis, als ze naar de Heilige Schriften
des Ouden en Nieuwen Verbonds erkennen als
het eenige fundament voor hunne leer, en
hebben een welbewust, levend geloof in den
Heere Jesus Christus als hun persoonlijke Zalig-
maker en Verzoener, die de inwendige getuigenis
hebben ontvangen van hunne geestelijke geboorte
en die door hun leven hun geloof bevestigen.”

Wij vreezen, dat een Alliantie op die grond-
slagen in Rusland niet aan de verwachting zal
kunnen beantwoorden. Maar beter is zulk een
actie voor Gods Koninkrijk, dan in het geheel
geen actie. Het zou ons meer toelachen als een
federatieve bond van kerken gesloten werd om
het Evangelie in Rusland te brengen.

WINCKEL.

Voor Jinderen.

VROEG BEGONNEN.

1.

In het jaar 1820 werd te Florence in Italië
een meisje geboren, wier naam later in geheel
Europa met ere zoo bekend worden. Bij haar
geboorte gaven haar ouders, die Engelschen
waren uit hoogen stand en zeer rijk, haar den
naam der stad waar zij het levenslicht had
gezien. Voluit heette zij Florence Nightin-
gale 1).

De kleine Florence, die haar jeugd in Eu-

geland doorbracht, toonde al vroeg neiging om
wel te doen aan anderen, wat haar moeder
steeds in haar trachtte aan te kweken. Groot
geworden, hield zij zich bijzonder bezig met
het verplegen van zieken, bewakende zich
daarin, en ontzag niets, als het dienen kon
om de lijdenen te helpen. Zij had er haar
tijd, haar geld, haar zorgen en haar gerondheid
er voor over. Zij had zich in dit werk den
Heere ten dienste gesteld, dien zij reeds vroeg
had gezocht, en wenschte, Zijn leiding volgend,
anderen ten nut en zegen te zijn. Zoo goed
is zij hierin geslaagd, dat haar naam — al
zocht zij dit niet — door de geheele wereld
bekend was, als van een godvreezende, liefde-
rijke verpleegster en vriendin van zieken en
gewonden, een vrouw die een leven van gemak
en weelde had kunnen leiden, doch om ande-
ren wel te doen zich zelf gaf, den Heere
diende in het liefdewerk dat zij verrichtte.

Toen Florence nog een klein meisje was,
woonde zij in een rustig plaatsje in het En-
gelsche graafschap Derbyshire. Uit dien tijd nu
geven van haar reeds een opmerkelijk getuigenis
gegeven, en wel dit:

Er was één ding, dat ieder trof die haar
kende. Dit was, dat zij altijd bezig was er
over te denken, wat zij doen kon om diengen
van nut te zijn of te helpen, die hulp of troost
behoefden. Zij hield ook heel veel van dieren,
en was zoo vriendelijk in haar doen, dat zelfs
de schuwste beesten dicht bij haar kwamen
en opaten wat zij tot voedsel voor hen
neerwerpt.

In den tuin achter het huis was een lange
laan met boomen aan elken kant, waarin zeer
veel eekhoorns huisden. Als Florence door de
laan liep, en onder het loopen noten strooide,
kwamen de eekhoorns langs de boomstammen
naar beneden. Zij konden nauwelijks wachten
tot het meisje voorbij kwam, grepen haastig het
hun toegedachte en haastten zich dan weg,
terwijl de ruige, witte staart over hun rug was
gehaald, en ze met hun zwarte oogen rond-
sagen, als bevreesd voor elk geluid ofschoon
zij voor Florence niet bang schenen. De reden
was, dat zij van hen hield en hen nooit opjog
of plaagde.

Bij haar huis was een schuurtje dat tot stal
diende voor een oude, grijze bij, die geen werk
meer doen kon, maar nu onderhouden werd en
die „beel den langen dag niets te doen had
dan zich te vermaken.” Elken dag als de kleine
Florence aan de deur van de schuur kwam, kwam
ook Peggy, zoo heette het beest, naar buiten
en stak zijn neus in den zak van haar
jurk. Waarom? Zij wist, dat kunsje had zij hem
geleerd. Peggy wist heel goed, dat hij in dien zak
altijd een appel of een broodje zou vinden dat
voor hem bestemd was.

Niet ver van het huis dat Florence bewoonde
leefde een oud vriend van haar vader. Vaak
kwam hij haar bezoeken, en ging dan meteen
even bij verschillende boeren die hij spreken
moest. 't Was een lange rit en daar Florence
veel van rijden hield, mocht zij dan dik-
wijls mee.

(Wordt vervolgd).

OPHELDERING.

Eens kreeg een smid een nieuwen knecht,
Die bij hem wonen zou.
De knecht kwam in de smederij,
En klopte en vijfde trouw.
Doch schoon hij werkte, uur aan uur,
Nooit leeg stond, steeds wat deed,
't Ging alles langzaam, lijsig toe;
Heel weinig kwam gereed.

Maar als het uur van eten sloeg,
Was kwik de knecht er bij,
Dan was hij de eerste aan de schaal,
En hield zijn bord dichtbij,
Dan at hij met een ijver, kijk,
Dat ieder stond verbaasd,
Dan at die trage kncht voor twee,
Beschemd al zijn maats.

In 't einde sprak de baas: „Mijn vrind,
'k Begrijp uw doen niet goed;
Ik heb mijn leven lang geleerd:
Veel eet, wie ook veel doet.
Maar 't is bij u juist andersom:
Gij werkt als geen zoo traag,
Doch in het eten is als gij
Niet één zoo vlug en graag.

„Ja goede baas,” sprak toen de knecht,
„Dat is licht in te zien:
De maaltijd duurt op 't hoogst een uur
En 't werk een uur of tien.
Zat 'k aan den maaltijd maar zoo lang
Als ik aan 't werk moet staan.
'k Wed dat dan 't eten even traag
Als 't werken nu zou gaan.”

AAN VRAGERS.

P. L. Bin. te G. O.

„De hond Munito” uit „de Pastorie van
Mastland” ziet op een in der tijd bekenden
bond van desen naam, die er op afgericht was
allerlei kunsten te vertoonen en mee aan te
zitten en zich behoortlijk te gedragen, natuurlijk
zonder blaas, maar ook zonder praten.

In de tijden toen de kermissen nog overal
gehouden werden — wat nu gelukkig niet meer
zoo is — reisde men vaak met sulke wonder-
dieren het land af. Van daar dat hun namen
overal bekend waren.

HOOGKERKE.

1) Ongeveer uit te spreken als: *Florence
Nightingale*.

Gereformeerde Gezindheid.

Gereformeerde Kerken.

BEROEPEN: Voort: J. Runia, te Koovorden. —
Pernis, A. H. van Minnen, te 's Gravesande. —
Aalsmeer, J. Runia, te Coevorden. — Nieuw-Leusen,
S. de Vries, te Purmerend. — Warns en Stavoren,
J. C. Rullmann, te Garjip.

BEPANCK: Rijswijk (Z.-H.), V. K. Kuyrenhoven,
te Ambt-Vollenhove. — Workum, G. Bax, te
Holten. — Haerswoude, F. Kramer, te Beverwijk.
— Jutripp—Hommerts, A. M. v. d. Berg, te
Moordrecht.

Nederlandsch Hervormde Kerk.

BEROEPEN: 's-Gravenhage (vac-Bryce), P.
Molenaar, te Middelburg. — Acquoy, L. Voorsteeg,
cand. te Zeist. — Bellingwolde, J. H. Nuisman, te
Onderdendam. — Den Andel, T. Eppens, te Kort-
zwag. — Nieuwkoop (noez.), J. Voorsteeg, cand.
te Zeist. — Aalburg en Heensbeek, G. A. v. d.
Hooft, te Domburg. — Groede, J. W. v. Petegem,
te Horsten. — Doornspijk (toez.), M. M. den Hertog,
te Hillegom.

AANROEPEN: West-Zaandam, P. H. Swijg-
huisen Reijndersberg, te Zaandijk. — Roosendaal,
W. v. Dooren, te Drempt (Geld.). — Blankenham,
G. Samplonius, te Ommelandenwijk. — Assendelft,
J. Heep, te Westaam.